

Άρειος Πάγος 1309/1976, Τμ. Γ'

Πηγή: ΝοΒ 25/77 σελ. 922

Περίληψη: Εργατικό ατύχημα. - έννοια. - εργασία ναυτικού κάτω από ανώμαλες και εξαιρετικές συνθήκες σχετικές όμως προς ο είδος της εργασίας. - σωματική βλάβη που οφείλεται στις συνθήκες αυτές δεν αποτελεί ατύχημα.

Απόφαση Δικαστηρίου

Προεδρεύων ο κ. Χ. ΚΟΜΟΤΟΥΡΟΣ, αντιπρόεδρος

Εισηγητής ο κ. Π. ΒΟΥΓΑΣ. αρεοπαγίτης

Δικηγόρος ο κ. Γ. Χοϊδός (αναιρεσείων ερήμην)

Επειδή, κατά την έννοια του άρθρ. 1 του διά του β.δ. 24.7/25.8.1920 κωδικοποιηθέντος ν. 551/1915, ούτινος αι διατάξεις, ως ετροποποιήθησαν, διτηρήθησαν εν ισχύϊ και μετά την έναρξιν της ισχύος του Αστικού Κώδικος, συμφώνως τω άρθρ. 38 εδ. α' του Εισαγωγικού αυτού Νόμου, ατύχημα εκ βιαίου συμβάντος, ου ένεκα παρέχεται εις τον υπάλληλον ή εργάτην ή εν περιπτώσει θανάτου του εις τα υπό του άρθρ. 6 αυτού οριζόμενα πρόσωπα η υπ' αυτού οριζόμενη αποζημίωσις, αποτελεί η σωματική βλάβη, ήτις έσχεν ως συνέπειαν ανικανότητα προς εργασίαν ή τον θάνατον του εργαζομένου, εφ' όσον επήλθεν εξ απροβλέπτου και αιφνιδίου γεγονότος, συνιστώντος ως τοιούτου αιτίαν ξένην προς τον οργανισμόν του παθόντος και λαβόντος χώραν εν τη εκτελέσει της εργασίας ή εξ αφορμής αυτής, ουχι δε και η σωματική βλάβη, ήτις είναι συνέπεια της εκτελέσεως της διά της συμβάσεως αναληφθείσης εργασίας, έστω και υπό δυσμενείς όρους και συνθήκας, συμφυείς όμως και προσιδιάζουσας προς την φύσιν αυτής, μη δυναμένης να εκτελεσθή ει μη υπό τοιούτους όρους και συνθήκας και η οποία επομένως, μη συνιστώσα ατύχημα εκ βιαίου συμβάντος εν τη εκτελέσει της εργασίας ή εξ αφορμής αυτής, δεν γεννά υποχρέωσιν του κυρίου της επιχειρήσεως προς καταβολήν της κατά τας άνω διατάξεις αποζημιώσεως εις τον υποστάντα, ολικήν ή μερικήν, πρόσκαιρον ή διαρκή, ανικανότητα προς εργασίαν εργάτην ή υπάλληλον. Διά της ενδίκου αγωγής του, ως δέχεται το Εφετείον, ο ήδη αναιρεσείων, αναφορικώς με το κεφάλαιον αυτής περί αποζημιώσεως εις τον υποστάντα, ολικήν ή μερικήν, πρόσκαιρον ή διαρκή, ανικανότητα προς εργασίαν εργάτην ή υπάλληλον. Διά της ενδίκου αγωγής του, ως δέχεται το Εφετείον, ο ήδη αναιρεσείων, αναφορικώς με το κεφάλαιον αυτής περί αποζημιώσεως του κατά τον ν. 551, ως υποστάντος ατύχημα εκ βιαίου συμβάντος, προέβαλεν, ότι η, εξ ης έπαθε και περιέστη εις ολικήν διαρκή ανικανότητα προς εργασίαν, καρδιοπάθεια προήλθεν εκ του ότι από της κατά την 1 Ιουνίου 1969 ναυτολογήσεως του ως θαλαμηπόλου επί του υπό κυπριακήν σημαίαν φορτηγού πλοίου της εναγομένης και ήδη αναιρεσιβλήτου εταιρίας μέχρι της κατά την 6 Οκτωβρίου 1970 απολύσεως του εξετέλει την εργασίαν του εν τω πλοίω υπό συνθήκας ασυνήθεις, εκτάκτους και εξαιρετικάς, συνισταμένας εις α) την εκτέλεσιν πλόων εις τους βορειότερους λιμένας της Ευρώπης, β) την παντελή έλλειψιν θερμάνσεως των χώρων ενδιαιτήσεως του πληρώματος λόγω πλημμελούς λειτουργίας των μηχανών του πλοίου ως εκ της παλαιότητός των, ένεκα της οποίας ήτο εν ενεργεία μόνον ο εις λέβης, γ) την ανεπάρκειαν τροφής και κλινσοσκεπασμάτων, δ) την κατά το πλείστον ελλειπή σύνθεσιν του πληρώματος, ου ένεκα λόγου εστερείτο συχνάκις βοηθού, υπό την πρόδηλον έννοιαν ότι ούτως ήτο ηναγκασμένος να απασχολήται υπερβαλλόντως και ε) την άρνησιν του πλοιάρχου, όπως μεριμνήση διά την παρ' ιατρού εξέτασιν του κατά τας κατά Δεκέμβριον 1969, Μάιον και Σεπτέμβριον 1970 τρεις προσβολάς του εξ οξείας πυώδους κρυπτοαμυγδαλίτιδος και οξέων ρευματισμών. Το Εφετείον καθ' όσον αφορά τας, ως άνω, υπό στοιχείον α' συνθήκας εργασίας του αναιρεσειόντος, ως αιτίας του υπ' αυτού προβαλλομένου ατυχήματος, δεξάμενον ανελέγκτως εκ του πράγματος, ότι το πλοίον εξετέλει πλόας εις τας βορείας περιοχάς της Ευρώπης και ότι ούτος εξετέλει την εν τω πλοίω εργασίαν του υπό τας γνωστάς αυτώ κατά την πρόσληψίν του συνθήκας ψύχους, αίτινες είναι συμφυείς και προσιδιάζουσαι εις την εις τας περιοχάς ταύτας ναυσιπλοΐαν, μηδόλως συνιστώσαι ανωμάλους, εκτάκτους ή εξαιρετικάς συνθήκας εργασίας, αφού η εργασία του δεν ηδύνατο να εκτελήται υπό διαφόρους συνθήκας και ακολούθως κρίναν, ότι η καρδιοπάθεια του αναιρεσειόντος δεν δύναται να θεωρηθή ως ατύχημα εκ βιαίου συμβάντος εν τη εκτελέσει της εργασίας ή εξ αφορμής αυτής, ουδόλως παρεβίασε τας εν αρχή ειρημέναις διατάξεις ουσιαστικού νόμου και ο αντίθετος, μοναδικός εν τω αναιρετηρίω, λόγος αναιρέσεως, κατά το σχετικόν μέρος αυτού, είναι απορριπτέος, ως αβάσιμος. Καθ' όσον δ' αφορά τας λοιπάς, ως άνω, υπό στοιχεία β', γ', δ' και ε' συνθήκας εργασίας του αναιρεσειόντος, ως αιτίας του υπ' αυτού προβαλλομένου ατυχήματος, ο αυτός λόγος αναιρέσεως, κατά το σχετικόν μέρος του, είναι απορριπτέος προεχόντως, ως επί αναληθούς προϋποθέσεως ερειδόμενος, διότι το δικάσαν εφετείον απέκλεισε την συνδρομήν τοιούτων συνθηκών εργασίας, κατ' ανέλεγκτον εκτίμησιν των αποδείξεων. -(Επικυρούται η Εφ. Αθ. 1660/1973).